

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobce: **J. M.,**
bytem M., H.,
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
se sídlem Legerova 148, Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2015, čj. X, sp. zn. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Černošicích (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 10. 2013, čj. X. Správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uvedeným rozhodnutím zamítl námitky žalobce proti záznamu ze

dne 7. 6. 2011 a potvrdil záznam 2 bodů do registru řidičů, jímž bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů.

2. Dle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 7. 6. 2011 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů. Jednotlivé body byly žalobci zaznamenány v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, rozhodnutí tedy bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán I. stupně si správně vyžádal pokutové bloky a přezkoumal, zda jsou způsobilými podklady pro záznam bodů. Pokutové bloky obsahují obligatorní náležitosti, vymezují tedy komu, kdy a za jaký přestupek byly uloženy. Žalobce všechny pokutové bloky podepsal, čímž souhlasil se zaplacením pokuty, a stvrdil převzetí dílu „B“ bloku, jako dokladu o jejím zaplacení. Dokazování bylo provedeno zcela dostatečně a v souladu s platnou judikaturou. Výrok rozhodnutí byl dostatečně odůvodněn s ohledem na to, co je předmětem řízení o námitkách.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce uvedl, že žalovaný naprosto nerefletoval uvedené odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Žalobou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Žádal rovněž zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nařízení nového projednání žalobcem podaných námitek proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce namítl, že žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, a významně tak narušil právní jistotu.
4. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost záznamů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti jejich záznamu je běžnou správní praxí. Žalobce poukázal na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřipustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
5. Žalobce dále namítl, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítl názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat. Rovněž odmítl, že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení však není dostatečným důkazem a je třeba ho vždy podložit i příslušným rozhodnutím. V opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasil s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydané mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrdil jeho úplnost a správnost. Na to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.

6. Konkrétně žalobce namítl, že v blokové pokutě nepostačuje uvést údaj “neužil bezpečnostní pásy, pásy” apod., neboť z toho není zřejmé, zda tato povinnost byla porušena za jízdy, řidičem či spolujezdcem. Z blokové pokuty musí být zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný, a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona o přestupcích. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. K pokutovým blokům ze dne 7. 6. 2011, 8. 1. 2011, 12. 9. 2010 namítl, že obsahují chybnou právní kvalifikaci “uloženo za přestupek podle § 22/11”. Dále jsou pochybnosti o věcné příslušnosti správního orgánu, který rozhodnutí vydal, neboť není jednoznačně uvedeno místo spáchání přestupku, zda byly spáchány na místě veřejně přístupném, nebo na soukromém pozemku. Popis skutku údaji “pásy”, “neužil BP”, “rychlost” nepopisuje porušení jakékoli povinnosti stanovené zákonem. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu, podle níž nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání.
7. Žalobce zpochybnil způsoblost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. X.
8. Konečně žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 2. 2016 poukázal na to, že žalobce v námitkách netvrdil, že přestupky nespáchal, ani nezpochybnil blokové pokuty. Žalobcovy odvolací důvody byly pouze obecného charakteru. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. X, s tím, že není vadou rozhodnutí o odvolání, pokud konkrétní odvolací námitky nebyly uvedeny. Žalobce se domáhal přezkoumání jednotlivých pokutových bloků teprve v žalobě.
10. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zkoumá u podaných námitek pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. X). V případě námitek proti zápisu bodu do registru řidičů se tedy povinně provádí pouze přezkum evidence, zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími důvody týkajícími se pokutových bloků.
11. Žalovaný namítl, že záznamy bodů do registru byly provedeny na základě oznámení o uložení blokové pokuty se všemi předepsanými náležitostmi podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto oznámení je nesporně jediným zákonným podkladem pro zápis bodů do registru. Přitom obsahovou stránku pokutového bloku nelze posuzovat přísně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. X. Dále namítl, že pokud marně uplynuly zákonné lhůty pro užití opravných prostředků, nelze zpětně tvrdit vady pravomocných

rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2002, sp. zn. X, a rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2009, čj. X).

12. Žalovaný zdůraznil, že se na žalobce přesouvá důkazní břemeno, pokud svým tvrzením zpochybní některý z důkazů (viz rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. X, a ze dne 2. 5. 2013, čj. X). Dále uvedl, že žalobce měl dostatek času domáhat se, aby byl nezákonný akt nahrazen jiným. Pokud zůstal nečinný, způsobil si nepříznivý důsledek svým vědomým chováním.
13. Jde-li o námitku nerespektování odvolacích důvodů, žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání pouze stručně namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a chyby ve zkratkách zákonů. Dále jen obecně tvrdil, že nebylo postaveno najisto, že přestupky spáchal. Žalovaný se podrobně vypořádal s těmito obecně formulovanými odvolacími důvody v napadeném rozhodnutí. Žalobcův odkaz na rozhodnutí jiných správních orgánů není podle žalovaného žalobní námitkou, neboť rozhodnutí nejsou veřejná a nejsou ani pramenem práva. Jiná řízení se týkají konkrétních námitek k určitým pokutovým blokům. Oznámení o uložení pokuty jakožto jediné podklady pro zápis bodů do registru správní orgány obou stupňů přezkoumaly a neshledaly jejich nezpůsobilost. Měly k dispozici rovněž pokutové bloky a neshledaly u nich žádné nedostatky.
14. K námitce žalobce, že pokutové bloky ze dne 7. 6. 2011, 8. 1. 2011 a 12. 9. 2010 nejsou způsobilým podkladem, žalovaný uvedl, že tato žalobní námitka nebyla uplatněna ve správním řízení a správní orgány se jí nemohly zabývat. Z důvodu koncentrace správního řízení nemůže být uplatněna ani v projednávané žalobě. Žalovaný se pokutovými bloky zabýval i přes obecné odvolací důvody. Uzavřel, že obsahovaly podpis žalobce, kterým s projednanými přestupky souhlasil.
15. Jde-li o žalobcem namítané porušení principů dobré správy, žalovaný uvedl, že odvolání vyřizuje v pořadí, v jakém mu bylo doručeno. Průtahy řízení jsou způsobeny nárůstem počtu odvolání a nízkým počtem úředníků zajišťujících tuto agendu v důsledku nedostatku finančních prostředků.
16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále žádal náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X, v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, neshledal.
19. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

20. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 11. 1. 2012 správní orgán I. stupně datoval a dne 18. 1. 2012 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 7. 6. 2011 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 23. 1. 2012 podal žalobce námitky s odůvodněním, že poslední záznam, kterým dosáhl 12 bodů, byl v rozporu s § 32 zákona o silničním provozu, neboť za tento přestupek v době, kdy byl pokutován, mohl být přičten jen jeden bod, nikoliv dva, jak učinil správní orgán I. stupně. Přestupek byl pokutován 7. 6. 2011. Z výpisu bodového hodnocení řidiče ze dne 10. 6. 2011 plyne, že žalobce měl zapsáno pouze 10 bodů. Podle zákona měl správní orgán žalobce neprodleně informovat o dovršení 12 bodů, k čemuž nedošlo, neboť oznámení bylo doručeno až dne 18. 1. 2012.
21. Správní orgán I. stupně na námitky reagoval v předvolání ze dne 15. 4. 2013. Uvedl, že dne 7. 6. 2011 žalobce porušil povinnost dle § 6 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za tento skutek systém správně přidělil dva body v bodovém hodnocení s tím, že záznam je platný, přestože nebyla dodržena lhůta oznámení o dosažení 12 bodů.
22. Součástí správního spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly.
23. Podle oznámení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha II, místního oddělení policie Zličín, ze dne 13. 9. 2010 se žalobce dne 12. 9. 2010 ve 12:00 hod. dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), ve znění účinném do 31. 7. 2011, tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
24. Podle pokutového bloku ze dne 12. 9. 2010 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským průkazem) uložena pokuta 2 000 Kč za přestupek podle „§ 22/1l zák. č. 200/1990 Sb.“, která nebyla na místě zaplacená. V části bloku „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ bylo uvedeno „12. 9. 2010, 12:00 hod., S. X, P., směr G., jízda bez bezpečnostních pásů. Porušil tím § 6/1a zák. č. 361/2000 Sb. a § 22/1l zák. č. 200/1990 Sb.“ Žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku svým podpisem.
25. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov – západ, obvodního oddělení Hostivice, ze dne 1. 3. 2011 se žalobce dne 8. 1. 2011 ve 12:30 hod. dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
26. Podle pokutového bloku ze dne 8. 1. 2011 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským průkazem) uložena pokuta 500 Kč za přestupek podle „§ 22/1l zák. č. 200/1990 Sb.“, která nebyla na místě zaplacená. V části bloku „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ bylo uvedeno „8. 1. 2011, 12:30 hod., H., řidič X nebyl za jízdy připoután BP dle § 6/1a zč. 361/2000“. Žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku svým podpisem.
27. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov – západ, obvodního oddělení Hostivice, ze dne 8. 6. 2011 se

žalobce dne 7. 6. 2011 v 22:28 hod. dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

28. Podle pokutového bloku ze dne 7. 6. 2011 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a bydlištěm, totožnost byla ověřena řidičským průkazem) uložena pokuta 500 Kč za přestupek podle „§ 22/1l zák. č. 200/1990 Sb.“, která nebyla na místě zaplacená. V části bloku „*Doba, místo a popis přestupkového jednání*“ bylo uvedeno „*Dne 7. 6. 2011, v 22:28 h. v Jenči, Lidická ul. s vozidlem X nepřipoután pásy dle § 6/1a zč 361/2000 Sb.*“. Žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku svým podpisem.
29. Dne 6. 5. 2013 se žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a nahlédl do spisu ve smyslu § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu. Navrhl, aby bylo přerušeno řízení na dobu nezbytnou k vyřešení přezkumných řízení. Správní orgán I. stupně přerušil řízení o námitkách usnesením ze dne 6. 5. 2013 a zároveň stanovil lhůtu 3 měsíců k provedení přezkumných řízení a obnovy řízení ve věci přestupků uvedených v námitkách. Po doplnění správního spisu o výše uvedené doklady poučil správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměním ze dne 23. 8. 2013 o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
30. Dne 7. 10. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítl jako nedůvodné a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 7. 6. 2011. V odůvodnění uvedl, že uvedené přestupky byly projednány v blokovém řízení na místě přestupku. Žalobce s blokovými pokutami vždy souhlasil. Oznámení obsahují datum, čas, identifikační údaje žalobce, údaje o vozidle a popis jednání, kterého se žalobce v jednotlivých případech dopustil. Ke všem uvedeným přestupkům jsou ve spise doloženy kopie pokutových bloků s podpisem žalobce. Námitky proti záznamu bodů v registru řidičů byly vyhodnoceny jako neodůvodněné, neboť záznam bodů plně odpovídá pravomocným rozhodnutím, která jsou závazná. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenal v registru řidičů stanovený počet bodů v souladu s § 123b zákona o silničním provozu.
31. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 21. 10. 2013. V odvolání namítl, že rozhodnutí postrádá zákonné náležitosti. Správní orgán I. stupně se nezabýval celkovým skutkovým stavem věci, neboť nezajistil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, především způsobilé podklady rozhodnutí ve věci. Poukázal na nesprávné citování právních předpisů a závěrem namítl, že správní orgán nepostavil najisto, zda se žalobce přestupku skutečně dopustil.
32. Dne 16. 11. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

33. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
34. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost

jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. V případě souhlasu obviněného z přestupku s jeho projednáním v blokovém řízení přebírá přestupce odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutkových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla přestupci uložena pokuta uvedená na pokutových blocích (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. X). Žalobce tak nemůže v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů s úspěchem namítat například to, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. X, nebo ze dne 4. 12. 2013, čj. X). Správní orgány tudíž postupovaly správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádaly pokutové bloky (tato jejich povinnost ostatně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. X), a zaměřily se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.

35. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona o přestupcích. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
36. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, kdy je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem. Konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou přímo na místě vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Podle rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. X, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, čj. X, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
37. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. X, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na

časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

38. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 3 a 4. Uvedl, že všechny vyžádané pokutové bloky obsahují obligatorní náležitosti podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, vymezují tedy, komu, kdy a za jaký přestupek byly uloženy. Žalobce všechny pokutové bloky podepsal, čímž souhlasil se zaplacením pokuty a stvrdil převzetí dílu „B“ bloku jako dokladu o jejím zaplacení. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil a dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Rozhodnutí žalovaného tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání se s odvolací námitkou), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného, pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost, byl pak též souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené v bodě 34). Co do rozsahu přezkumu nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Žalobní bod je nedůvodný.
39. Dále žalobce namítl, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty, kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Věcnému posouzení tohoto žalobního bodu nebrání, že žalobce neuplatnil obsahově shodnou námitku v řízení před správními orgány, na což poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. X). Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. X, ve kterém soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako

podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“ Ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, není-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. Lze se proto spokojit i s uvedením pouze odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost (viz rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. X).

40. Soud konstatuje, že kopie pokutového bloku ze dne 12. 9. 2010 založená ve správním spise je obtížně čitelná. Nicméně spis byl doplněn o dvě zvětšeniny původní kopie, z nichž lze vyčíst veškeré údaje. Z tohoto pokutového bloku vyplývá, že dne 12. 9. 2010 ve 12:00 hod. v Praze v ulici Sárská u budovy č. X, ve směru k obchodnímu domu G., žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Slovní popis přestupkového jednání „*jízda bez bezpečnostních pásů*“ je zcela srozumitelný v kontextu citovaného § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Přijatelnost užití obdobných zkratk právních předpisů ostatně akceptoval i NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. X. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzované pokutové bloky, vůči nimž žalobce vznášel totožnou námitku. Skutečnost, že v úvodu bloku je uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, nelze chápat jako nesprávnou právní kvalifikaci, jak tvrdí žalobce. V popisu jednání jsou totiž citována obě rozhodná ustanovení, a je tedy zřejmé, jak bylo jednání kvalifikováno. Ostatně do připravené kolonky by se citace obou právních předpisů ani nevešla, nelze proto vyčíst rozhodujícímu orgánu, že celou právní kvalifikaci uvedl až při popisu jednání, kde k tomu měl dostatek prostoru. Námitka žalobce, že popis skutku jako „*rychlost*“ nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem, se s ohledem na výše zmíněný popis jednání zjevně netýká tohoto pokutového bloku, a soud se jí proto nezabýval.
41. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost rozhodujícího orgánu, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzované pokutové bloky, vůči nimž žalobce vznášel totožnou námitku. Místo spáchání přestupku označené názvem obce a ulice považuje soud za dostačující. Označení příslušného zákonného ustanovení způsobem „§ 22/1l, zák. č. 200/1990 Sb.“ pokládá soud rovněž za srozumitelné, jakkoli se nejedná o precizní citaci aplikovaného zákonného ustanovení. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
42. Z pokutového bloku ze dne 8. 1. 2011 vyplývá, že žalobce řídil uvedeného dne ve 12:30 hod. v H. osobní automobil s registrační značkou a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou pod bodem 40. Právní kvalifikace ve formátu „§ 22/1l“ zákona o přestupcích, resp. „§ 6/1a“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Označení místa pokládá soud za dostačující a požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) za přehnaný. Ostatně ve zmíněném rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. X, bod 24, soudu postačovalo ve spojení s ostatním obsahem bloku označení místa jednání jako Český Krumlov, tedy města s bezmála dvojnásobnou rozlohou katastrálního území, než má v daném případě H.. Smyslem požadavků kladených na popis přestupkového jednání v pokutovém bloku je zabránit tomu, aby byl skutek zaměnitelný se skutkem jiným. V daném případě je

nezaměnitelnost skutku bez jakýchkoliv pochybností zajištěna kombinací názvu obce, v níž byl přestupek spáchán, a přesným časovým údajem spáchání přestupku. Slovní popis přestupkového jednání „nebyl za jízdy připoután BP“ je zcela srozumitelný v kontextu citovaného § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok pokládá soud za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.

43. Z pokutového bloku ze dne 7. 6. 2011 vyplývá, že žalobce řídil v uvedený den v 22:28 hod. v J. v ulici L. vozidlo s registrační značkou X a nebyl připoután bezpečnostním pásem. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou pod bodem 40. Právní kvalifikace ve formátu „§ 22/11“ zákona o přestupcích, resp. „§ 6/1a“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Označení místa pokládá soud za dostačující a požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) za přehnaný. Slovní popis přestupkového jednání „nepřipoután pásy“ je zcela srozumitelný v kontextu citovaného § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Lze uzavřít, že i tento pokutový blok je tedy způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty.
44. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014, konstatuje soud, že hodnocení pokutových bloků po obsahové a formální stránce bylo silně formalistické. Soud je přesvědčen, že takový přístup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně a naopak zavazuje správní orgány, je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná, akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. X, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. X. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet, a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný, který postupoval v souladu se zákonem a judikatorní praxí, postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které nerespektují závěry dosud vyplývající z judikatury.
45. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků schválil jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje (viz rozsudek NSS čj. X). Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non*, a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. X), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník

blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení být i jen pochybnosti, zda jsou údaje uvedené v pokutovém bloku správné (např. přestupek se vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2018, čj. X). V praxi zřejmě bude spíše docházet k tomu, že oprávněná osoba vůbec nevyplní pokutový blok, zjistí-li, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení. Přesto není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s jeho obsahem nesouhlasil nebo mu vůbec neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti údajů. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později tvrzená výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku pro zápis bodů do karty řidiče.

46. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, neboť nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 18. 1. 2012 (doručení oznámení žalobci) do 30. 11. 2015 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy bezmála 4 roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí o odvolání nebylo vydáno ve lhůtě 30 dnů, resp. ve složitějších věcech 60 dnů od zahájení řízení. Ze správního spisu nicméně také vyplynulo, že k prodloužení řízení před správním orgánem I. stupně přispěl i sám žalobce svou procesní strategií. Žalobce totiž ve věci uvedených přestupků inicioval přezkumná řízení a obnovu řízení a současně navrhl přerušení řízení o námitkách. Správní orgán I. stupně jeho žádosti vyhověl a řízení přerušil na dobu tří měsíců (po tuto dobu lhůta pro vydání rozhodnutí neběží).
47. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. X). Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl žalobce podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

48. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
49. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný,

požadoval s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X, přiznat náhradu hotových výdajů v paušální výši za písemné úkony ve věci. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. X). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, čj. X, podle něhož se tento nález ve správním soudnictví neužije.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu